

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2021

11

ŘÍJEN

*„Pojďte ke mně všichni,
kdo se namáháte a jste
obtěženi břemeny, a já
vám dám odpočinout.“* (Mt 11,28)

ZAMYŠLENÍ 4 / ROZHOVOR 6 / PODOBENSTVÍ 10 / JOB 14 / FINANCOVÁNÍ CÍRKVÍ 16 / DĚTSKÉ OKÉNKO 20

Foto: Lydia Murinová (zahájení výuky náboženství)

■ 22. 9. / Zahájení výuky náboženství

Foto: Lydia Murínová

■ 24.–25. 9. / Výroba biblických postaviček

Foto: Miroslav Šmejkal

■ 10. 10. / Koncert smyčcového souboru ARCHI

Foto: Aní Procházková

■ 16. 10. / Dobroden (KCMT)

Foto: Aní Procházková

Svoboda? (2.)

Někdo svobodu realizuje tak, že se nikdy k ničemu nerozhodne. „Chce si zachovat jakýsi pocit volnosti a možnost bez výčitky vždy své rozhodnutí jen tak změnit.“ Je to ale opravdu svoboda??? Co to znamená v praxi? Pokud by byla svoboda trvalá volnost, pak by člověk nevolil a nemohl trvale zvolit „být tím, kým je či byl stvořen“ nebo i například lásku, protože **láska znamená vázanost či závaznost**. V takovém případě „jakési ne-volby“ respektive „stále jiné volby“ však neexistuje trvalá hodnota, ke které by stálo za to se rozhodnout a která by mne přesahovala. Moc hezky to vyjadřuje Saint-Exupéry v Malém princí: „Jsi odpovědný za to, co jsi k sobě přivázal,“ a já bych doplnil, k čemu ti komu ses přivázal i ty sám.

Zdá se, že tedy volnost či nevázanost ve skutečnosti není realizovaná svoboda, ale rozhodnutí pro **beztvárnost, a tedy prázdno, amorfnost nebo vlastně asi k nicotě**.

Každá svobodná volba vede totiž k nabytí tvaru. Rozhodnutí k beztvarosti je však rozhodnutí nebýt sám sebou a vlastně ničím a nikým. Tím pádem je tedy takové rozhodnutí minutím se cíle lidské bytosti a znamená jít proti sobě či druhým, a to dobré opravdu není.

Možná by bylo užitečné se začít dívat na svobodu z pohledu úplně jiného než „mainstreamového“. Co vzít svobodu z principu coby možnosti milovat? Dokonce by asi bylo fajn se zamyslet,

„Jste svobodní, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží.“ 1Pt 2, 16

proč vůbec svobodu člověk má? Protože se mi jeví, že je to právě proto, aby miloval. K lásce mne totiž nikdo nemůže donutit. Láska člověka zároveň váže, neb se pro to člověk svobodně rozhodl. Anebo vzít svobodu jako výzvu k volbě největšího dobra = lásky! Svoboda je totiž velmi závazným procesem a ne nevázaným. Zní to jako protimluv, ale vlastně je to přímo obsah svobody – dispozice k volbě poznaného dobra a lásky. To jsou samozřejmě jen nástřeły, jak se dá uvažovat o svobodě. Další si necháme na příště. Přeji krásný podzim.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

Milí čtenáři Fchodovin, v Žalmu 68,20 můžeme číst: „Bůh je naše spása. Bůh je Bohem, jenž nás zachraňuje. Je to on, Panovník Hospodin, kdo vyvádí z tenat smrti.“ Ve dnech, kdy se církev modlí za své zemřelé, si můžeme číst také tyto verše. Využijme prostředky, které nám nabízí, a modleme se za své zemřelé, za jejich duše v očištění. Ráda bych, abychom si uvědomili, že tyto verše platí také o nás – živých. Možná se nám zdá, že nejsme v tenatech smrti, vždyť přeci ještě žijeme! Ale ruku na srdce, je náš život opravdu životem, jaký jsme si představovali? Není to plahočení se mezi starostmi? Neprožíváme nejistoty z budoucnosti, obavy o své zdraví či zdraví bližních? Nejsme tedy i my spoutáni tenaty smrti? Ježíš ale řekl: „Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! ... Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6) a v Janově evangeliu 10, 10: „Já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti.“ Nebojme se důvěřovat Jeho slovům a přijmout je do svého srdce. Žít z nich. I pro nás každý den platí, že Bůh je naše spása, záchrana. On je vítěz nad našimi starostmi, problémy, selháními. On nás tím vším může provést s pokojem a s radostí. Nechme Ho, aby byl s námi, odevzdávejme Mu vládu nad tím vším a důvěřujeme Jeho Slovu.

Katka

NA CESTĚ K VĚČNOSTI

Podzimní dušičkový čas nás vede na hroby našich zemřelých a staví nám před oči bídu naší lidské existence, v nejistotě, co je po smrti. Co je po smrti? Má vůbec smysl se takto ptát? Má smysl se zabývat problémy, které přesahují náš život, náš viditelný svět?

Mnoho lidí si dnes tuto otázku neklade, nemyslí na takové věci. Jejich naléhavé problémy jsou jiné, zcela na tomto světě. Jejich starost je často zakotvena v tomto pozemském světě. – „Jak si budou žít moje děti? Udělal jsem pro ně dost? Co si tu počne můj muž sám, až já tu nebudu? Nejsem ve své nemoci rodině na obtíž?“ Není to ostatně správné křesťanství, brát život tak, jak jde, prožít ho trpělivě a statečně až do konce a nelámat si hlavu neznámým? Určitě, je to křesťanské říci své „ano“ k životu a žít ho podle svých sil. Ale nevěřím tomu, že je někdo, koho by otázky po věčnosti dřív nebo později vůbec nenapadly. Vždyť tím se právě lišíme od zvířat, tím jsme lidmi, že se ptáme a hledáme, jak rozluštit neznámé skutečnosti. I my se ve své mysli ptáme: Co je s našimi zemřelými? Co bude po smrti s námi? Na tyto otázky neexistuje odpověď mimo oblast víry. Ani přírodověda ani medicína ani jiné vědní obory odpověď nedávají. Jen víra dává odpověď. Věřit někomu znamená důvěřovat mu. A takové věci jako důvěru či lásku nezískáš

vědeckým zkoumáním, ale jen tak, bez záruk a důkazů, srdcem. A tu jsme u první odpovědi víry na otázku, co přijde po smrti. Odpověď zní: **Smrti se definitivně a provždy setkáváme s Bohem.** Jak důležité je to slovo **definitivně**. My se totiž s Bohem setkáváme různým způsobem již v tomto životě. Setkáváme se s Ním ve chvílích štěstí, v trápení, při modlitbě, při bohoslužbě, ve slovech evangelia, v rozhovoru s bližním („Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, já jsem uprostřed nich“). Ale při všech těchto setkáních je Bůh skryt, zahalen, spíš Ho tušíme, než vidíme. Stále znovu jsme na cestě k Němu, stále znovu tu cestu musíme začínat. Ve smrti se setkáváme s Bohem trvale. Bůh se nám zjeví ve svém světle. Jak, v jaké podobě, to není možno si představit, to není možno popsat: „Ani oko nevidělo ani ucho neslyšelo ani na mysl lidskou nevstoupilo,“ říká svatý Pavel. Je to mimo dosah lidské představivosti. Musí nám stačit, že to bude krásné nad všechny představy, že to bude život v netušené plnosti a natrvalo. Toto setkání bude pro nás i soudem. Jak? Je tu často vžitá představa Boha coby přísného soudce, ale ono to je zřejmě docela jinak. Vzpomeňme na zkušenost, když se setkáme s mimořádně hodným, moudrým, vynikajícím člověkem. Najednou vidíme sebe novým, ostrým, jasným zrakem! Vidíme své nedostatky. Vidíme, co všechno nám schází ve srovnání s tímto velikánem.

Podobně tomu bude i při Božím soudu. Ne že by nás Bůh musel nebo chtěl nějak soudit, ne že by nám musel říkat, kde všude jsme žalostné selhali. My sami se budeme jasně vidět v Jeho světle. Když poznáme své sobectví, lakotu, lenost, zbabělost. Všechny sebeklamy, co jsme si namlouvali, všechny iluze, kterými jsme sebe i jiné obelhávali, naše maska solidnosti, to všechno spadne. Pochopíme náraz, jací jsme měli být – a jací jsme ve skutečnosti byli. To je soud. A zahanbení a lítost z tohoto poznání, to je očistec. Nepředstavujeme si očistec jako nějaké místo, trest, stav, ale jako zahanbující poznání vlastních nedostatků, hříchů, které na sobě uvidíme tváří tvář jasu Božího pohledu. Při setkání s Bohem ve smrti poznáme Boha nejen jako soudce, ale zároveň poznáme i Boží milosrdenství a lásku. O co se toto opírá? Není tu přání otcem myšlenky? Není. Jeden z nejdůraznějších Ježíšových požadavků na naše chování je, že máme **odpouštět**. Máme odpouštět vždy znovu a znovu. Nejen sedmkrát, ale dokonce sedmasedmdesátkrát – to jest stále, pokaždé. Bůh od nás vyžaduje ochotu odpouštět bez jakýchkoliv podmínek. Myslíte si, že by Bůh od nás žádal něco, co sám nedělá? Vždyť právě Boží milosrdenství nám dal Ježíš za vzor: **„Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec v nebesích!”** Můžeme tedy právem důvěřovat, že ve smrti to bude také tak. Soudcem si budeme my. Sami sobě. Bůh k nám bude dobrotivý a milosrdný. Jako v podobenství otec marnotratného syna i nám vyjde Otec vstříc. Nebude se ptát po vině a trestu, nýbrž nás k sobě přivine s nevýslovnou radostí. To bude zkušenost naší smrti: Zahanbení, a radost z lásky, dobroty a milosrdenství Božího, před kterým náhle staneme. – Nebude tedy odsouzených a zavržených? Asi budou i takové. Ale ti, jak říká Ježíš, se sami odsoudí. Neodmítne je Bůh, ale oni sami odmítnou lásku Otcovu, evangelium Ježíšovo, společenství svatých. Kdo se zachránit nechá, toho Bůh zachrání. Z toho plyne závěrečná otázka: Dobrá, my neodmítáme Boží lásku. Kde a jak tedy budeme žít s Bohem? Zde všechna lidská představivost končí a každý pokus o odpověď může vyrábět jen zmatené představy. U Boha končí lidský čas – místo něho je věčnost. – Einstein vytyčil relativitu lidského času i prostoru, zahlédl proměnlivost těchto rozměrů, zatusil záblesk nekonečného a věčného Boha, ale i on pochopil Boha až v blaženém spatření Božího světla na prahu věčnosti – za smrtí.

Váš jáhen Pavel Urban

Vzpomínáme na naše zemřelé

Při jednom letním putování jsem v podzemí velehradské baziliky narazila na úžasnou myšlenku neméně úžasného člověka. Byla to vlastně „jen“ výstižná vzpomínka na laskavého a moudrého kněze, který k Velehradu bytostně patří. Dovolte mi podělit se o injekci naděje (nejen) pro ty z nás, kdo se potýkáme se smutnými vzpomínkami na naše blízké.

Blanka

„Všechno, co žijeme s láskou, přechází s Kristem do vzkříšení. Věčnost tvoří vztahy, které nikdy nekončí.”

kardinál Tomáš Špidlík, SJ

sváteční krátké počtení

VYBÍRÁ CHARLES TVRZNIK

Často se setkávám s lidmi, kteří s obtížemi dokážou přijmout chválu nebo dík. Jakmile je někdo pochváli, začnou hned ve snaze o pokoru tvrdit, že sami nemají žádnou zásluhu nebo ta věc nestojí za řeč. Tomu, kdo je chce pochválit, to ale pořádně ztěžují. Při tom všem jim ovšem nejde o nic jiného než o to, jak získat další pochvalu. Proto mě vždycky příjemně pohladí, když někdo odpoví na pochvalu prostým „děkuji“. Tak totiž vyjadřuje, že má z pochvaly radost. Zároveň mi dává na srozuměnou, že přijatou chválu směřuje dále k Bohu, jenž je konečným zdrojem jakéhokoli lidského úspěchu.

Kdo dokáže vděčně přijmout chválu, je si vědom, že všechno je dar a nikoli vlastní zásluha. Zároveň se ovšem přiznává ke svému podílu na úspěchu a dovede se z něj radovat.

(Podle Anselma Grüna)

Domoradice
u Č. Krumlova, 1966

S paní Marií Okrouhlou jsem se seznámila asi před pětadvaceti lety, záhy po tom, co jsem přišla do naší farnosti. Velmi mě potěšilo, že pochází ze stejného kraje jako já, z vesnice Kramolín, která je vzdušnou čarou 4 km od Lukavce u Pacova – mého rodiště. Naše přátelství se prohloubilo i jejími každoročními turistickými pobyty s námi na chalupě v Krkonoších. Věděla jsem, že měla zajímavý život, ale že se dostaneme až na spaní v zavěšených lanech a na vrchol šestitisícové hory, mě vůbec nenapadlo.

• **Marie, vybavuješ si, jak jsme se mi dvě seznámily? Já už přesně ne.**

Ani já si to už přesně nepamatuji... Na podzim r. 1992 jsem na popud mé kamarádky Majky (pozdější biřmovací kmotry) začala navštěvovat v naší farnosti kurz přípravy na biřmování spojený s duchovní

obnovou. Na ten pak navazoval prohlubovací kurs a setkávání v modlitebních skupinkách a především tzv. „velké středy“, tj. setkávání všech takových skupinek. Musely jsme se spolu potkat tam, někdy začátkem devadesátých let...

• **Kdy ses narodila?**

Narodila jsem se v listopadu r. 1946 jako druhorozené dítě.

• **Pocházíš z malé vesničky na Vysočině. Kolik vás bylo a jaké máš vzpomínky na dětství? Jaké jste měly, jako děti, domácí povinnosti?**

Bylo nás postupně šest dětí, tři kluci a tři holky. Vyjma rodičů s námi žil za mého raného dětství ještě dědeček (bojoval na Píavě za 1. sv. války), ale na toho si pamatuji jen matně, sedával na zápraží a bafal z fajfky. Později už jen ležel a naříkal bolestmi. Rodiče zakusili hodně dřiny. Hospodařili na cca deseti hektarech orné půdy, k tomu koně, krávy, prasata a drůbež – no, práce tam vždycky bylo víc než lidí na práci, a to nemluvíme o péči o děti a domácnost. Neděle se

Dětství (u dědy na klíně)

světla, všichni šli do kostela. Děti dostávaly práce podle aktuálních potřeb a věku. Vyjma obligátního mytí nádobí či dohlížení na mladší sourozence bylo pro nás asi nejprotivnější obírání brambor (odstraňování klíčků) ve sklepě pro prasata.

Také dělat povřísla pro svazování snopů na poli při žních a stavění panáků nás moc netěšilo. Anebo sbírání brambor. Žáda bolela, košíky s bramborami byly těžké. Vzpomínám, jak jednou bylo nutné sebrat vyorané brambory, posléze i při měsíčku. Brambory jsme si už pletli s kameny...

Páslí jsme husy či kozy a na podzim po sklizni i krávy. Ráda jsem přitom v úvozech pozorovala ještětky a různý hmyz a poslouchala ptáky.

Jako skoro čtyřletá jsem měla hororový zážitek. Maminka mne poslala s hrnečkem na půdu do soudku pro sůl. Když jsem po schodech vylezla nahoru, uviděla jsem, že tam hoří. Zkameněla jsem hrůzou a začala křičet. Maminka vyběhla na náves a volala: „Pomóóó! Hoříí!!!“ Ale nikde nikdo. Počala se modlit, volat Pána. Vtom přijeli „husáci“ – pojízdná výkupna husí – a začali požár hasit. Seběhli se sousedé, někdo přivolal z pole tatínka a nakonec vše uhasili (požár vznikl od trámu zazděného do komína).

Jindy vedl tatínek býka do „pojízdného“ výkupu do Buřenic. Býk se vzpouzel, nechtěl jít, tatínek se s ním nadřel, než ho tam dovedl. Při výkupu bylo plno lidí i zvířat, křik a chaos. Nakonec zrovna jemu už býka nevypoupli, prý měli pro ten den dost zvířat na jatka. Tatínek ho musel rvát zase zpátky domů. Celý uondaný si sedl ke stolu a ani nemluvil. Maminka mu řekla na povzbuzení: „Je víc zítřků než dnešků!“ Druhý den ráno rádio ohlásilo měno-

Se starší sestrou

vou reformu... Kdyby mu býka vykoupli, měl by jen pár papírů...

Jednou v létě o žních mne rodiče poslali z pole domů, abych uvařila polévku. Zrovna šla okolo spolužačka ze vsi, začaly jsme povídat a práce stála. Vtom přijeli všichni z pole a měli hlad. Když maminka uviděla situaci, zoufale vykřikla: „Jdi mi z očí!“ Zastyděla jsem se a utekla z domova. Večer jsem se snažila usnout ve křoví nedaleko domu. Byla mi zima, tak jsem se vplížila na půdu, že budu spát na seně a ráno zase uteču. Tam tatínek zaslechl můj kašel a poslal mne spát domů. Nikdo mi nenadával, viděli, že jsem se vytrestala sama...

V roce 1959 bylo v Kramolíně založeno JZD. Neveselé vzpomínky mám na rozorávání mezí. Přijel veliký, nikdy předtím neviděný, řvoucí bagr a za přihlížení lidí z celé vesnice se pustil do zahrnování mé oblíbené úvozové cesty.

Tak začala nová éra.

• Kam jste chodívali s rodiči do kostela? Modlívali se rodiče s vámi třeba večer před spaním?

Do kostela jsme chodívali do Křešína. Maminka dbala na to, abychom byli „svátečně“ oblečení. Líbilo se mně Boží tělo (Slavnost Těla a Krve Páně), kdy jsme šli v kroji s procesím od kostela k oltáříkům u křížové cesty. Ale to pak režim zakázal. Maminka se s námi večer modlila, víru žila (a určitě se za nás modlila i po našem odchodu z domova). Víra ji posilovala v jejím nelehkém životě plném dřiny, nesnáží, nejistot a starostí.

S maminkou a nejmladším bratrem

*Ve skalách
u Turnova, 1969*

• **Jako ani ne šestiletá jsi už začala chodit do první třídy. Kam a kolik kilometrů to bylo? Kam jsi potom chodila do školy?**

Šest dnů v týdnu, v zimě i v závějích, jsem stejně jako ostatní chodila 3 km do školy do Křešína do 1. až 5. třídy. (A v neděli tamtéž také do kostela). Od 6. do 8. třídy jsem chodila do školy do Košetice, přes les 4 km. V zimě jsem chodila do Buřenic a odtud jezdila do školy autobusem. Ale když byla silnice zavátá, bylo i to náročné. V době nosenice jsem před vyučováním nosila tatínkovi snídani. Byla to zacházka, stalo se mi, že jsem přišla pozdě na vyučování. Dnes by profesor Kolář nazval takové dětství „posilování stresem“.

• **Jaká byla tvá léta na střední škole a pak i na vysoké? Byla jsi pro svou víru omezená ve výběru školy?**

Z finančních důvodů mohli rodiče dát studovat jen jedno dítě, ostatní sourozenci museli do učení

nebo do práce hned po ukončení základní školy. Vystudovala jsem Střední všeobecně vzdělávací školu v Pelhřimově a pak Vysokou školu zemědělskou v Českých Budějovicích. Po vysoké za nějakou dobu jsem chtěla dálkově dělat aspiranturu, ale místní KSČ mi na studium nedala doporučení.

• **Kde jsi pracovala? V jakém oboru?**

Pracovala jsem většinou v oborech souvisejících se zemědělstvím, na různých místech, od jižních po severní Čechy, ale skončila jsem v Praze, kam jsem dříve vůbec nechtěla...

• **Jak ses tedy v Praze ocitla?**

Do Prahy jsem se dostala v roce 1977 poté, co jsem uspěla v konkurzu na řádnou aspiranturu v ČSAV (dnes je to doktorandské studium).

• **Jak se tvá dětská víra přeměňovala na víru dospělé? Setkala ses s nějakou osobností, která tě vedla, inspirovala?**

Byla to má trpělivá maminka a později starší sestra. Byla ovšem doba (asi 15 let), kdy jsem žila od Boha vzdáleněji. Přispěla k tomu i atmosféra v socialistickém státě a to, že jsem už nebydlela doma. Stávala jsem se racionálnější a myslela jsem si, že Boha ke svému životu nepotřebuji.

• **Je tvůj manžel věřící a jak jste se seznámili?**

Když jsme nedávno společně vyplňovali sčítací formuláře, řekl, že tam za něho mám napsat „věřící“. Seznámili jsme se před Národním divadlem a svatba byla v prosinci 1978.

• **Kolik máte dětí?**

Máme dva dospělé syny.

Svatba, 1978

Se syny, 1987

• **Kdy jste přišli na Jižní Město a jaké jsou tvé vzpomínky na naši farnost z té doby?**

Bylo to hned po svatbě. S malými dětmi jsme jezdili na Spořilov na dětské mše k P. Marečkovi. Až když kluci povyrostli, začali jsme chodit sem.

• **Jaké je tvé životní krédo? Oblíbený verš nebo citát?**

Je to začátek žalmu 91: „Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v němž doufám.“

• **Máš oblíbeného světce nebo i současníka, který tě oslovuje?**

Je to karmelitán P. Vojtěch Kodet.

• **Jaké čteš ráda knihy?**

Čtu leccos... Nejraději si čtu v „knize přírody“, nacházím tam stále něco nového. Jinak jsou to knihy například od Aleše Palána, Jiřího Hájíčka a dalších i křesťanských autorů.

• **Jaké byly a jsou tvé koníčky?**

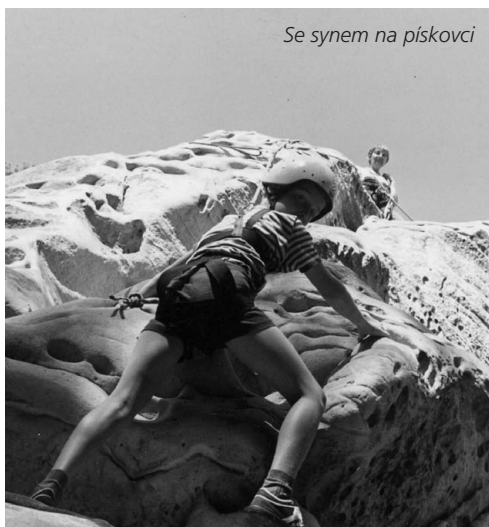
Při studiu na vysoké škole jsem se začala věnovat horolezectví. To se postupně během let stalo prioritou, až jsem se dostala do reprezentačního horolezeckého družstva. Záliba v lezení mi zůstala i v pozdějším věku. Má láska k horám přetrvává dodnes, obdivuji zachovalou přírodu. Jsem vděčná, že si mohu udělat výšlapy i sama, to se většinou přimlouvám a odevzdávám Pánu různé problémy a své blízké.

• **Jaké jsi zdolala vrcholy, jaké jsou tvé úspěchy?**

Máme například prvovýstup ženského družstva na Lomnický štít cestou zvanou Hokejka. Nebo jsme tři dny lezly obtížnou SZ stěnu Civetty v Dolomitech, to jsme dvě noci spaly zavěšeny v lanech. Byly jsme mokré s promáčenými těžkými spacáky a v dálce viděly blesky v lokální bouři. Napjatě jsme tehdy čekaly, jestli přijde bouřka i k nám a blesk uhoří do skob... V pohoří Pamír se mi podařilo vystoupit na vrchol šestitisícové hory – to byl nejvyšší vrchol v mém životě.

• **Kdybys měla možnost předat něco důležitého, nějakou zkušenost s Bohem, s duchovním životem, co by to bylo?**

Hleďte Hospodina, dokud je možné ho najít! (Iz 55,6)

Se synem na pískovci

Vždy mě potěší slyšet příběh někoho, kdo ve svém životě zaslechl Boží volání, ochotně na něj odpověděl a dál na Boha spoléhá a miluje Ho.

Děkuji, Marie, za milý rozhovor. Přeji ti, abys mohla ještě dlouho obdivovat Boží stvoření chozením v přírodě a dařilo se ti se k Bohu přibližovat výstupy v duchovní oblasti.

Katka

Nezkrácenou verzi najdete na
<https://www.kcmt.cz/zivot-farnosti/rozhovory-clanky/>

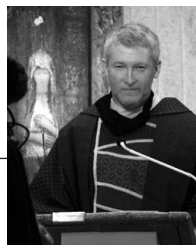
Život končí... svatbou?

Loňský podzim nás uzavřel v našich domovech. Do naší kaple Matky Terezy se o nedělích stěhoval přenosový štáb České televize. Jedním z pozvaných kněží, kteří tu v listopadu sloužili přenášenou mši svatou, byl i P. Marek Orko Vácha. Dnes vám přinášíme přepsanou promluvu, která tehdy zazněla... (Blanka)

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět z nich bylo prozíravých. Pošetilé odpověděly: Nemůžeme vám dát olej, nestačilo by ani nám ani vám. Dojděte si k prodávacům a kuptezaly sice lampy, ale nevzaly olej. Prozíravé si však také vzaly s lampami do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: Ženich je tady! Jděte mu naproti! Všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohořívají. Ale prozíravé o si. Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich. A ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: Pane, Pane, otevři nám! Ježíš jim odpověděl: Amen, amen pravím vám, neznám vás! Bděte tedy, neboť neznáte den ani hodinu.“

Tyto překrásné texty mluví o konci života, ale dotýkají se ho velmi jemně. Zamysleme se nad základní lidskou otázkou – **Co je to smrt?** Zeptejme se spolu se sv. Pavlem – Co je **pro mě** smrt? Je to ta betonová zeď, za kterou už všechno končí? Pavel říká, že tak to nebude. Smrt jsou jakoby dveře do nějakého nového způsobu naší existence. Celé židovství i celé křesťanství berou toto téma velmi vážně. Jung výstižně říká, že velké náboženské systémy nejsou nic jiného než přípravou na smrt. Přípravou na smrt, v níž však není nic děsivého, je to spíš představa, že nevím, kolik času mi Pánbůh dá na této zemi být, kolik dnů nebo týdnů nebo možná i let. „**Kéž bych čas, který mám, využil.**“ Přidám i postřeh Junga i Josefa Ratzingera (když ještě nebyl papežem) – pokud se my křesťané připravujeme na smrt, chceme zemřít rychle, bez přípravy, obrazem bychom mohli

říct „uprostřed videohry“, abychom vůbec na to nemuseli myslet. Ratzinger ale říká velmi hezky, že celé křesťanství se tohoto náhlého konce vlastně děsí. Jistě známe starou modlitbu: „...a od nenadálé smrti vysvobod' nás, Pane“. My katoličtí křesťané se modlíme v modlitbě Zdrávas „nyní i v hodinu smrti naší, amen“. Připravujeme se postupně na to, že ono „nyní“ a „v hodinu naší smrti“ splyne v jeden bod. V jeden jediný okamžik. Uvedený text evangelia také mluví o smrti, ale mluví o něm s určitou radostí. Ježíš nám představuje chvíli smrti jako **pozvání na svatbu**. Celý evangelní příběh o deseti slečnách či družičkách ličí přípravu na svatbu, která pro každého z nás jednou přijde. Pět dívek je prozíravých a pět pošetilých. Slovo pošetilý můžeme přeložit jako bezstarostný, nicméně originál říká velmi ostře „Pět z nich bylo hloupých“. A ono to tak opravdu je! Protože mají s sebou lampy, jenže – jenže nemají olej! A první, co čtenáře napadne, je, k čemu ty lampy bez oleje vlastně mají? **K čemu je olejová lampa bez oleje?** K čemu je můj život, pokud není světlem? K čemu žiji, když můj život není duchovně plodný? A tyto dívky naprosto nepochopitelně, místo aby situaci nějak vyřešily, nic neřeší, nýbrž – usnou. Uprostřed noci přichází ženich, strhne se křik. Nyní nastává zvláštní chvíle, že prozíravé nemohou dát pošetilým trochu oleje. Je to samozřejmě podobenství, metafora, obraz toho, co přijde. A pro mě tento obraz chce říct to, že **na konci života jsme každý sám za sebe**. Tam budu stát já sám, před Bohem, nahý, sám se budu odpovídat za trajektorii svého života. Nepomůže mně poukaz na to, co mi kázali moji rodiče, učitelé, faráři nebo moji nábožensští vůdci. Já sám se budu odpovídat za svůj život. Určité věci jsou prostě nepřenositelné. Ani chvíli své vlastní smrti nelze na nikoho delegovat. Musím si to prožít sám, v první osobě. A nesu velké břemeno odpovědnosti za svůj vlastní život, za to, co jsem se svým životem provedl. Když Ježíš říká v Horském kázání velmi jednoznačně svým posluchačům (a věřím, že to říká všem posluchačům a divákům všech dob): „**Vy jste světlo světa, vy jste soli této země, vy máte být kvasem tohoto světa**“, člověk to

má vzít velmi vážně. Kéž by můj život svítil, kéž by můj život za něco stál. Kéž bych byl aspoň tím, kdo se snaží si vzít do nádobek olej.

1. listopadu slavíme slavnost Všech svatých a můžeme si uvědomit, jak každý z nás má jiná charismata. Každý z nás má jiné dobré vlastnosti. Můžeme si to představit, jako když světlo shora se v jeden moment zastaví, rozbije se o hranol každého z nás a každý člověk pak svítí jiným světlem. Jinými barvami spektra. Svatost každého z nás má být jedinečná a originální, jako i život každého z nás má být jedinečný a originální. Kéž bych byl člověkem, kéž bych naplnil svůj život! O toto a o nic menšího se nehraje. Pošetilé panny si odcházejí nakoupit olej, a když se vrací, tak přichází ta nejsmutnější věta dnešního evangelia. Ježíš jim říká (a zdá se mi, že s velkým smutkem!): „*Amen, amen, pravím vám, neznám vás.*“ Kéž bychom mohli přeložit „*a ještě vás neznám, ještě jsem se s vámi nesetkal.*“

Vraťme se ke Knize Moudrosti: tradice ztotožňuje moudrost s Duchem svatým, s holubicí z Nejsvětější Trojice. Moudrost a holubice jsou takové mateřské symboly. Zaměřme se na jednu krásnou větu, že *moudrost není těžké najít, moudrost najdou ti, kdo ji milují, dává se poznat těm, kdo po ní touží.*

Je to tajemství, tak jako i v normálním životě určité věci uvidím, jen když udělám krok stranou, možná mám zakrytý výhled. Podobně v duchovním životě určité věci uvidím, když nějak existenciálně udělám krok stranou. Když se najednou začnu dívat na svět z jiné perspektivy. Říká se, že o Bohu nelze mluvit tak, jako učíme děti násobilku nebo rostlinopis. Nemůžu se ptát na Boha stejnou otázkou, jako kolik je hodin, ale pokud toužím, pokud hledám, je to snadné. Moudrost se usmívá na ty, kdo ji hledají, a dává se poznat těm, kdo po ní touží.

Tedy co si z těchto textů můžeme vzít pro svůj život? Jednou každý z nás, já i vy, projdeme branou smrti. Otázka zní, co si můžu vzít odsud, z tohoto světa, do toho světa tam? Mystici, kteří by tomu měli rozumět, to vidí velmi jednoznačně. Na konci života se nás **Bůh bude ptát na lásku.** Všechno ostatní tady necháme. Ale to, co si přineseme, budou **vztahy.** Naše všechno dobro, které jsme vykonali, světlo, které zde díky nám svítilo. Všechno to, co dobrého jsme zde zanechali ve svých životech. A kéž by, až se nás jednou Bůh bude ptát na lásku, kéž by každému z nás Bůh řekl: „**Pojďte, požehnání mého Otce, a přijměte jako úděl království.**“

P. Marek O. Vácha

zprávičky z Farní charity

Dvaadevadesátiletá drobounká dáma, paní Miluška, bydlí sama v bytě v Praze 4. Je opravdu křehká, ale stále velice čiperná. Cupitá drobným krůčky, ale chodí bez hole. Občas se zamotá a bývá tak roztomile zmatená. Klientku navštěvujeme pravidelně a doprovázíme ji na procházky. Ona sice chodí ven i sama, ale drží se známých cest. Má naučenou cestu do obchodu, k řezníkovi a do kostela. K holiči, na pedikúru nebo třeba k lékařům už potřebuje doprovod, aby se neztratila.

Naše pečovatelka Lenka měla paní Milušku doprovodit na vyšetření k oční lékařce. Odemkla si dveře od domu, vystoupala do třetího patra a zazvonila na zvonek u bytu. Nikdo neotevíral a v bytě bylo ticho. Pracovníci to zaskočilo. Když je klientka doma, mívá puštěnou televizi nebo rádio. Zvonila a bušila, ale stále se nikdo neozýval. Odemkla si dveře a vešla dovnitř. Paní Miluška nebyla doma. Pečovatelka okamžitě telefonovala do kanceláře, aby se poradila, co má dělat. Pracovnice dispečinku Jana volala klientce na mobilní telefon, ale ta ho nezvedala. Potom zkoušela oční lékařku, ale v čekárně ta tulačka nasedla. Paní doktorka nás ujistila, že paní Milušku klidně vyšetří i později. Kdyby přišla na vyšetření bez doprovodu, bude nám hned telefonovat. Lenka se mezitím poptávala v okolí bytu.

Paní Miluška bydlí na stejném místě od své svatby. Je velmi přátelská a hovorná. Hodně lidí z okolí ji zná. Lenka brzy potkala jednu ze sousedek, která ji nasměrovala. Viděla naši klientku stát na autobusové zastávce. Čekala sice na správný autobus, ale na špatné straně silnice. Lence bylo jasné, že se nám ta uličnice zase ztratila. Nepočkala na pečovatelku. Vydala se na cestu k lékařce sama a odjela opačným směrem. V kanceláři zatím dispečerka stále zkoušela prozvánět mobilní telefon klientky. Paní Miluška, bohužel, také špatně slyší. Telefon tak zvonil v kabelce bez povšimnutí.

Lenka přijela ke klientce autem. Nasedla tedy do vozu, pomalu projížděla podél trasy autobusu a rozhlížela se, jestli paní Milušku někde neuvidí.

Jana se mezitím dovolala klientčině dceři. Ta jen potvrdila, že maminka měla doma čekat na pečovatelku a nechat se odvézt na oční vyšetření. Sama jí to napsala do diáře. Jana informovala i všechny pečovatele, kteří by se mohli pohybovat podél trasy autobusu, že se nám paní Miluška zase zatoulala. Kdyby ji někdo viděl, ať dá okamžitě vědět na dispečink a Lence.

Paní Miluška vůbec netušila, kolik lidí ji hledá a strachuje se o ni. Dojela k Thomayerově nemocnici, kde vystoupila z autobusu. Sedla si na autobusové zastávce na lavičku a pozorovala čilý ruch před vjezdem do nemocnice. Tam ji zahlédl náš pečovatel Václav, který jel okolo autobusem. Hned telefonoval Lence i Janě, že naši tulačku našel. Lenka už byla nedaleko. Chytila klientku těsně před tím, než nastoupila do dalšího autobusu, aby pokračovala v dobrodružství.

Lenka s paní Miluškou dojely autem na oční. Úspěšně absolvovaly všechna vyšetření. Cestou domů se ještě stavily v oblíbené kavárně a nakoupily. Potom se vracely domů. Lenka požádala paní Milušku, aby si připravila klíče. Ponese nahoru nákup, aby nemusela s plným rukama čekat, než je najde v kabelce. Klientka ji tedy hned otevřela a vystrašeně vykřikla. Zip byl rozepnutý a klíče v kabelce nebyly. Lenka mezitím zaparkovala, vzala kabelku a začala prohledávat obsah. Peněženka, osobní doklady a další nezbytnosti byly v pořádku v kabelce, klíče tam ovšem opravdu nebyly. Také zjistila, že zip je rozbitý, a tašku tak není možné zavřít. Lenka přemýšlela, jak se do bytu dostanou a chystala se znovu telefonovat na dispečink. Jana by znovu zatelefonovala dceři, aby někdo z rodiny přivezl náhradní klíče. V tom si všimla, že má klientka přes ruku zavěšenou ještě plátěnou nákupní tašku. Zeptala se, co v té tašce má? Podívaly se a z hlubin se na ně vykutálel svazek klíčů od bytu ukrytý v klíčence. Lenka dovedla paní Milušku do bytu, pomohla jí vybalit a uklidit nákup. Potom se rozloučila a s úlevou se rozjela zpět do kanceláře. Byla šťastná, že nakonec všechno dobře dopadlo a naše tulačka je v bezpečí doma. Tedy přesně do toho okamžiku, než se zase vydá někam na toulky.

Přeji nám slunečný a barevný listopad.

Eva Černá

Pouť ke sv. Vojtěchu

Dne 12. 10. jsme se sešli na pouti seniorů k Panně Marii Zderazské, jejíž socha se nachází v kostele sv. Vojtěcha v Praze 1. Úlohy našeho průvodce se ujal P. František. Většina z nás putovala sice jen od Národního divadla do Vojtěžské ulice, ale aspoň jsme se mohli cestou seznámit s těmi účastníky, které jsme neznali. Na den 12. 10. zrovna připadl svátek sv. Radima, bratra sv. Vojtěcha, tedy mše svatá byla sloužená k jeho počtě. Svěřili jsme zde své společné i osobní prosby za farnost, rodiny a další potřeby. Poté jsme se pomodlili a zazpívali u oltáře Panny Marie. Její krásná socha v pozdně gotickém slohu pochází z konce 15. století z období vlády krále

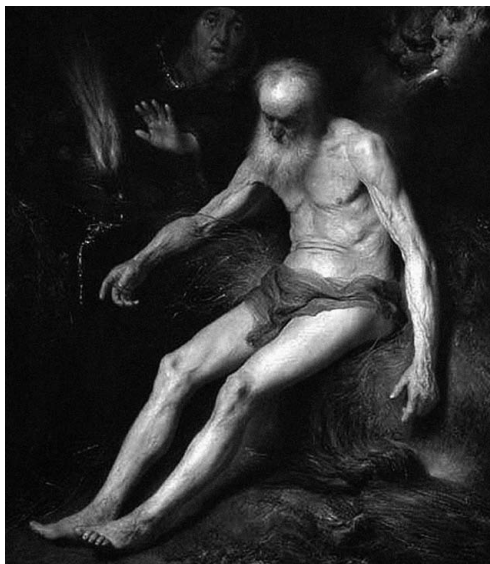

Vladislava II. Byla původně uctívána v kostele sv. Petra a Pavla na Zderaze. Po zrušení kláštera byla socha roku 1785 přenesena do farního kostela sv. Vojtěcha. Po mši svaté jsme se přemístili do velkého historického sálu barokní fary na občerstvení z přinesených zdrojů. Usoudili jsme, že jsme moc rádi, že na naší faře i v KCMT nemusíme do sálu na posezení a občerstvení vystupovat po historických dřevěných schodech do 2. patra. P. František nám nakonec pověděl něco o historii fary i kostela, sloužil zde totiž rok na jáhenské službě před svěcením. Pouť se všem líbila, takže asi budeme přemýšlet o nějaké další.

J. Friedová

Příběh starozákonního Joba

*Kdo to zatemňuje úrůdek Boží
neuváženými slovy?
Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi?
Pověz, víš-li co rozumného o tom!
Byly ti odkryty brány smrti?
Tušíš, jak velký bude počet tvých dnů?*

Utrpením ničený Job žil bohabojně, a přitom věděl o mnoha těžkých hříšnicích, kterým se vedlo skvěle. Nechápal to, ale pokorně přijal Boží vůli. Nepřestal být fascinován Boží velikostí. Nakonec Satan svou při prohrál. Zkoušení Joba skončilo. Vrátilo se mu zdraví i majetek.

Úplný závěr knihy Job působí však dost neorganicky, uspěchaně a trochu pohádkovitě ve stylu happy-endu (zplodí sedm synů a tři krásné dcery a žije ještě 140 let). Jde zřejmě o jakousi úlitbu tehdejší ortodoxii, že spravedlivý je odměněn ještě za svého života. Ale lze to vzít také jako doklad, že se Bůh ve své velkorysosti nedá zahanbit.

K tomu komentář:

Knihy Job není knihou dějepisnou, ale dramatem, resp. filozoficko-teologickou esejí. Po básnické stránce vyniká nad většinu knih Starého zákona a je všeobecně považována za literární skvost starověku. Kromě úvodu a závěru je psána ve verších.

Děj není situován do Palestiny, ale do země Ús v Arábii, a to do dávné doby patriarchů. Job sám není Žid, ale Arab, stejně jako jeho přátelé. Nicméně všichni jednají a myslí jako Židé s perfektní znalostí Zákona.

Zdá se tedy, že bylo-li autorovým záměrem vyhrotil problém, jehož řešení Zákon ani proroci neposkytovali, hodilo se k tomu lépe cizí prostředí a vzdálená doba, zejména šlo-li o téma takto choulostivé (utrpení spravedlivého). Arabům mohl autor vložit do úst výroky, které kdyby byly řečeny Židem, byly by urážkou Zákona i tradice.

Knihy Job vznikla mezi návratem Židů z exilu (538 před K.) a začátkem pronikání helénismu do Palestiny (cca 330 před K.). Tematicky má sice v literatuře Předního východu své předchůdce u Sumerů a Babyloňanů, ale u nich nejde o díla filozoficky zaměřená, ani literárně srovnatelná. Tzv. Mezopotámský

Slavnost Všech svatých a Vzpomínka na všechny věrné zemřelé nám připomínají pomíjivost našeho života a poskytují naději, že půjde o nový začátek tam, kde dobro bude odměněno a zlo napraveno. Nebylo tomu tak vždy. Dokládá to Starozákonní kniha Job:

Její stručný děj:

V zemi Ús žil bohatý šejk Job. Byl bezúhonný a bohabojný. To přimělo Satana tvrdit, že je bohabojný jen proto, že se mu daří dobře. Bude-li však zbaven všech statků, bude Bohu zlořečit. Hospodin tedy Satanovi dovolil, aby Joba připravil o všechno, dokonce o jeho syny a dcery. Stalo se tak. Job v zármutku roztrhl své roucho, ale nadále velebil Boha. Ale Bůh dovolil Satanovi Jobovo utrpení ještě vystupňovat. Job onemocněl malomocenstvím. Jeho vlastní žena se mu vysmívala: „Ještě se držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemi!“ Joba přišli utěšovat jeho přátelé, ale posléze se s ním začali přit, neboť podle tehdejšího všeobecného přesvědčení měli za to, že Job musí být skrytým velkým hříšníkem, když takto trpí. Na to promluvil Hospodin:

Job je naopak pozdější, ale ani zdaleka nemá obdobnou myšlenkovou hloubku. Navíc vyznívá ve svém závěru bezvýhodně, takže sotva mohl povzbuzovat současníky ke spravedlivému životu.

To izraelský Job mluví v závěru zcela jinak. Odpovídá Hospodinu:

*Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr není pro tebe neproveditelný.
Kdo smí nerozvážně ztemňovat úrdek Boží?
Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl.
Jsou to věci pro mne příliš divuplné, které neznám. Rač mne vyslyšet a nech mne mluvit;
budu se tě ptát a poučíš mne. Jen z doslechu jsem tě znal, teď jsem tě spatřil vlastním okem.*

Utrpení přivedlo Joba k dokonalejšímu poznání Boha; už vlastně nepotřebuje vědět, proč trpí. A tím se dostáváme k základnímu filozofickému problému knihy: že princip individuální odplaty za dobré i zlé činy naráží na prakticky neřešitelné těžkosti, má-li být uplatněn ještě za pozemského života, jak tomu rozuměl Zákon a tradice.

Starší starozákonní knihy pohlížejí na odplatu dobrého i zlého z perspektivy výlučně časné. V tehdejší pastevecké společnosti byli totiž prakticky všichni chudí a jakéhosi úspěchu dosahovali spíše ti bohobojní. Neúspěch a utrpení byly tedy pro tehdejší Izraelity plodem hříchu. Takto jednoduchou spravedlnost byli primitivní pastevci schopni nejen akceptovat, ale učinit ji i vodítkem pro své jednání.

Spravedlnost je ostatně nezbytným předpokladem smysluplnosti lidského života, je tmelem lidské společnosti. Bez ní, jakožto základního pilíře morálky se společnost rázem ocitne na chaotické úrovni přežití silnějšího.

Problémy s pozemskou spravedlností se začaly objevovat až za přechodu z pastevectví k zemědělství, což vedlo k majetkovému rozvrstvení izraelské společnosti. Ukázalo se, že majetek může být vršen i nekalým způsobem, aniž by takový boháč došel odplaty. K tomu ještě jedna citace z Joba:

*Proč naživu zůstávají svévolníci?
Dožijí se vysokého věku, kupí statky,
své potomstvo mají pevně kolem sebe,
své potomky mají před očima.
V jejich domech je pokoj beze strachu,
Boží hůl na ně nedopadá.*

Job se bouří proti takové nespravedlnosti opo-
važlivými výroky:

*Změnil ses mi v krutého protivníka,
úklady mi strojíš svou mocnou rukou.*

V agónii volá Boha, chce se s ním utkat, ale zůstává mu neochvějně věrný. Víc než pohromami, které na Joba v rychlém sledu dopadají, trpí pochybnostmi o Boží spravedlnosti. Není si vědom, že by něco spáchal, a podle tradiční nauky, kterou přijal, neumí najít řešení svého vlastního údělu. O možnosti posmrtné odplaty nic netuší. Šeol bere nanejvýš jako místo ponurého klidu.

Přestože autorovi šlo o řešení filozoficko-teologického problému, není Job zdaleka postavou schématickou, naopak je člověkem z masa a kostí, který tápe v temnotě víry. Přátelé, kteří ho navštívili, ho lámou do pozice velkého hříšníka, aby vyhověli doktríně. Přišli z útrpnosti a končí jeho odsouzením. Job nepřijímá ani jejich kompromisní stanovisko, že když už tedy spravedlivý člověk trpí, je to proto, aby zdokonalil své ctnosti.

Job totiž cítí, že existuje celistvější řešení. Něčeho určitějšího však není schopen se dobat, a tak to ponechává na Bohu, a za svou povinnost pokládá usilovat nadále o spravedlivý život. Bůh ví, proč sesílá utrpení, nebo dokonce dopouští zlo, i když podle lidského úsudku to nehraje s jeho milosrdenstvím a dobrotou.

*Důsledně vzato, existují jen dvě alternativy:
Buď je spravedlnost jen zoufale nedokonalým
lidským úsilím, jemuž zlí mohou úspěšně unikat,
které dobré odměňuje málokdy a které je vůči
trpícím v podstatě bezmocné.
Nebo dojde ke skutečně spravedlivému vyrovnání
díky Boží vševědouce po smrti, jak to nazna-
čuje o čtyři století později svatý Pavel (Řím 8, 18):*

„Utrpení nynějšího času jsou nesrovnatelná se slávou, která na nás má být zjevena.“

Kniha Job nás učí, že důvěra v Boha a plnění jeho přikázání vedou k hodnotnému životu, a i když jsou nám Boží cesty neznámé, směřují k našemu pokoji a dobru.

*Z textu neznámého autora
upravil J. Hampel*

Financování církví / 2

Dnes se vracíme k závažnému a obtížnému tématu, tentokrát v zahraničí. Přinášíme vám osobní zkušenosti kněze, který v rámci své misijní působnosti mohl poznat blíže různé kouty světa. P. Antonia spolu s jeho spolubratrem P. Albertem najdeme v podivuhodném ostrůvku klidu uprostřed džungle velkoměsta. Řeč je o malé starobylé faře v Michli, obklopené mohutnými prosklenými kancelářskými obry.

Kdo je P. Antonio? Misionář a řeholní kněz, Španěl původem z Kanárských ostrovů, od r. 1984 člen Institutu Id Krista Vykupitele – Misionářky a Misionáři Identes . (S excelentní češtinou.) Jedním z atributů tohoto institutu zasvěceného života je i žít ve vlastní práci, která nemusí být vždycky v církevním prostředí. Od r. 1990 působil P. Antonio nějaký čas v Bratislavě, kde vyučoval na vysoké škole. Po dokončení studia teologie byl v r. 1996 vysvěcen na kněze. Poté čtyři roky pracoval dál na univerzitě, a zároveň působil jako diecézní kněz. Od r. 2000 je už počtvrté v Praze, kde převážně pracuje jako zaměstnanec arcibiskupství. Rovněž vyučuje na vysoké škole, což oceňuje pro možnosti apoštolátu, udržování akademických schopností i doplněk mzdy.

P. Antonio nás nyní provede místy, která poznal. Na **Slovensku** je systém financování pro nás důvěrně známý, kněží jsou zaměstnanci biskupského úřadu, který jim poskytuje mzdy ze státní pokladny. Dále patří kněžím i intence za odsouzené mše svaté. Farnost žije z darů, i když podporovaná podle potřeby ze strany biskupa. P. Antonio zavítal i na **Filipíny**, do Manily, přesněji do Quezon City, lidnatého města s velmi dynamickým

rozvojem. To, co kdysi bylo jedna diecéze, se v r. 2003 už dělilo do šesti diecézí. Nadále však platí, že tato metropole je charakteristická velkým množstvím věřících, a současně minimem kostelů a kněží (průměrně připadá 1 kněz na 8000 katolíků; místy až 1/20000). Kněží jsou z velké části cizinci. Zahraniční kněz (či řeholník) bez trvalého pobytu může žádat o tzv. misionářské vízum, které stojí dost peněz... Nemůže být zaměstnán, ale bude pracovat jenom pro církev a farnost (či řehole) se o něj postará; také neplatí žádné daně ani pojištění.

Jak se na Filipínách kněžím žije? I když se model postupně mění, zkušenost P. Antonia byla taková, že farnost žije **čistě z darů**. Farář je placen vždy vlastní farností a svůj plat si určuje sám. Ostatní kněží ve farnosti jsou odměňováni podle odsloužených mší a peníze dostávají od týmu spolupracovníků, kteří se dobrovolně nebo coby zaměstnanci starají o chod farnosti. Odměna za mši závisí na ekonomické síle daného kostela: 300 až 500 peset ve všední den / 500 až 700 peset neděle (2 pesa = 1 Kč). Kromě této takřka oficiální odměny dostávají i přídavky od konkrétních farníků, a především o svátcích často i košíky s jídlem.

Jak za takových podmínek vypadá např. slavení neděle? Ve farnosti, kde v letech 2002–4 vypomáhal P. Antonio, zajišťovalo bohoslužby 8 kněží: farář, kaplan a 6 výpomocných kněží. Bylo třeba odsloužit 35 mší svatých (během jediné neděle). Jenom ve farním kostele se v neděli odsloužilo 17 mší (při každé cca 500 až 1000 osob) a býval i hromadný křest dětí (20 až 50 dětí). Další mše byly odslouženy ve filiálních kostelech, kaplích a nejrůznějších společenských a obchodních prostorech; dokonce i po soukromých domech. Matematika je neúprosná – minimální počet pro kněze byly 4 mše, v průměru to bylo ale kolem 6 mší.

Samozřejmě se konají i početné náročné svatební obřady. Pohřby se slaví běžně i devět dní. Lidé často přicházejí prosit o žehnání bytů, domů, kanceláří... Za tyto úkony darují peníze, dárky nebo jídlo. Běžně se ale stávalo, že zvláště v chudších částech města, kde se vyskytuje hodně squatterů (tj. lidí bez domova, kteří ve skupinách ilegálně žijí v opuštěných domech), kněží ze svého příjmu podporovali i potřebné a lidi v nouzi. Asi tušíme, jaké nebezpečí z tohoto systému může plynout – kněží jsou přímo ekonomicky závislí na počtu mší, který není nijak limitován. Musí se každý den vyrovnávat s dilematem „služba versus zisk“, a vlastně jim nic jiného nezbyvá.

Dále P. Antonio prožil několik let v jedné převážně muslimské zemi Blízkého východu. Zde katolická církev jako struktura v podstatě neexistuje a stát ji ani neuznává. Na území tohoto státu mohou oficiálně působit jen řeholní řády, které tu mají historickou tradici minimálně z 19. stol. Stát ovšem v žádném případě nic nefinancuje, kněží jsou placeni buď svým řádem, nebo ze své práce (třeba jako učitelé), samozřejmě též prostřednictvím utajených darů ze zahraničí. Pokud je potřeba oprava kostela, věřící si musí zdroje obstarat zcela sami. Farnosti žijí jen ze svých darů a vzhledem i k dalšímu útisku se menšina věřících i nadále zmenšuje.

Dalším místem působení P. Antonia jsou **Spojené státy**, konkrétně město New York, které je rozčleněné do dvou diecézí. V USA je ústavně zakotvena svoboda vyznání. Pokud stát příslušnou církev uzná, je osvobozena od daně z příjmu (glosa P. Antonia – „Proto jich je tam také tolik“). Nicméně na druhou stranu daňový únik je právě v USA považován za těžký trestný čin, tudíž jsou uznané církve vystaveny velmi přísné kontrole ze strany státních úřadů. Diecéze farnosti nic nedává, ale naopak farnost odvádí větší obnos diecézi. Zaměstnán je jen farář (diecézi), podle slov P. Antonia dostává slušný plat i zdravotní pojištění, ostatní kněží (kaplani, výpomocní) jsou však placeni vlastní farností, jež samozřejmě zaměstnává i další profese, průměrná větší farnost disponovala až 15 svými zaměstnanci (na plný nebo na půl úvazku). Zdroje financování bývají jednoznačné: stát nedává vůbec nic; za to úřady se podílejí např. na rekonstrukci starých význačných budov. Proto farnost žije převážně z darů. Farníci, kteří se oficiálně zaregistrují ve farnosti, odevzdávají zde 5–10 % (příznaného) příjmu. Registrace sama o sobě nutná není, pokud však chcete dostat svátosti, které jsou spojené s úředním zápisem (křest, manželství atd.), je nezbytná, stejně tak jako pro získání jakéhokoli dokladu z farnosti. Registrace i platba „desátků“ jsou dobrovolné, výši odvodu si stanovuje farnost.

Jak to vypadá v praxi:

- Mnoho farností využívá služby externích firem, které hromadně připravují obálky určené ke sbírkám. Na obálky předtisknou údaje farnosti, datum a účel sbírky (i s obrázky!), ponechají místo na údaje dárce a na samotný dar.
- Registrovaní farníci dostanou domů balíčky obálek se svými údaji – jméno, adresa a registrační číslo.

Do obálek se vkládají peníze (hotovost nebo šek) a též se pro kontrolu zapíše částka. Do kostela na mši farníci již nosí připravenou plnou obálku.

- V kostele je možné také využít volné obálky (každý týden nové), ale bez osobních údajů.
- Sbírký se konají pouze v neděli, bývají ovšem pokaždé dvě (někdy i tři), jedna z nich pro potřeby farnosti, další jsou účelové – na charitu, diecézi atd.
- O sbírky se starají jen předem pověření a vyškolení lidé, snadno rozpoznatelní (někdy i podle uniforem). Všechny košíky se sbírkami spolu s obětí dary nesou k oltáři, kde je kněz žehná, sbírky odnášejí do sakristie, dají do bankovních plastových obalů, podepíšíou, dají do trezoru... Celý systém je vystaven neustálé přísné kontrole.
- Následující pondělní ráno přichází tým farních účetních, kteří počítají obálky a kontrolují částky. A co nejdříve odnášejí do banky.
- Sbírkový systém je zcela v rukou a pod odpovědností farnosti (někdy tu službu řídí jáhen); kněží se o to v nejmenším nestarají.
- Na konci roku pak farníci obdrží daňové potvrzení.

V podobném stylu běží i mešní stipendia. Když chcete nechat sloužit mši svatou na svůj úmysl (intence), bere se to v podstatě jako úřední záležitost, kterou vyřídíte se sekretářkou, včetně zaplacení. Kněz dostane jen vzkaz.

Hodnocení P. Antonia – úžasné, funkční, jen velmi komplikované a potřebujete k tomu mít (a platit) zaměstnance.

Jsou i jiná místa a možnosti, která zná P. Antonio jenom z vyprávění. Místa, kde kněží dostávají více než dost prostředků, i když musí snášet přísné kontroly. A také místa, kde je kněz tak vázaný na farnost a její možnosti, že ve stejné diecéze existují kněží tzv. 1., 2. a 3. třídy.

Existují tedy různé způsoby hmotné péče o farnost i zajištění živobytí kněží.

Co považuje P. Antonio za nejlepší? **Kombinaci všeho.** Kněz si nepochybně svou mzdu zaslouhuje, její minimální výše by měla postačovat na důstojný život, ale měla by mít také svůj strop a být doplácená farností podle jejich možností. Farnost by měla podporovat finančně své kněze v závislosti na míře jejich zapojení pro farnost.

*Za čas, ochotu vyprávět
i celoživotní misionářské nasazení
děkuje Blanka*

Blahoslavený Rupert Mayer TJ,

světec 20. století, který se slovem i činem neúnavně stavěl zlu.

3. květen 1987 byl pro mnohé věřící, ale i pro celé město Mnichov velkým a pohnutým dnem: před 80 000 lidmi prohlásil papež Jan Pavel II. na mnichovském olympijském stadionu otce Ruperta Mayera, TJ, blahoslaveným. Po desetiletí se statisíce o to snažily, nesčetné jmenné seznamy z mnichovského kostela Burgersaal, pohřebišti jezuitské ho kněze, mluvily jednoznačnou řečí. Přes 40 000 vyslyšení modliteb je zaznamenáno v aktech o Rupertu Mayerovi, která byla k dispozici papežské kongregaci v Římě. Kostel v Burgersaalu v Neuhauské ulici v Mnichově patří k nejnavštěvovanějším poutním místům v Německu.

A kdo byl Rupert Mayer, světec 20. století?

Narodil se ve Stuttgartu v roce 1876. Teologii studoval v Mnichově a v Tübingenu. V roce 1900 vstoupil do řádu Tovaryšstva Ježíšova. A co všechno dělal tento statečný muž pevné vůle z lásky k lidem? Celý svůj život tu byl jen pro druhé, stravoval se pro ně, zemřel nakonec ve službě pro bližního. V roce 1906 začal cestovat jako lidový misionář Švýcarskem, Holandskem, Německem i Rakouskem. Už v roce 1912 byl povolán do Mnichova, aby se tam staral o přistěhovalce. Když začala první světová válka, šel Rupert Mayer dobrovolně se „svými“ muži do pole, aby jim byl útěchou a pomocí. Stal se divizním kaplanem na frontě a zcela se v této činnosti vyčerpal. Táhl s útvarem do bitevních polí ve Vogézách, v Galicii a na Sommě. Rupert Mayer byl první polní duchovní, který byl vyznamenán Železným křížem. Jeho láska k člověku ho stála v této válce víckrát skoro život. Jednou se vrhl v krupobití střel přes těžce raněného vojáka, aby ho ochránil, a utrpěl přitom sám životu nebezpečné zranění. Střela prorazila levou nohu, což mělo za následek několik amputací až vysoko nad koleno. Pak působil opět v Mnichově, na frontu už s protézou nemohl. Tento jezuitský kněz neúnavně kázal ve válečných zmatcích, které rozdmýchávaly třídní nenávisť a vyvolávaly velkou bídu. Nestaral se o politiku, vždy viděl jen jednotlivého člověka v jeho bídě, člověka, který často sešel ze správné cesty, ale byl přece člověkem, kterému chtěl pomoci. V roce 1921 byl jmenován předsedou mariánské družiny, která existovala v Mnichově už 300 let. Až sedmdesát kázání měl teď měsíc co měsíc, ve městě i na

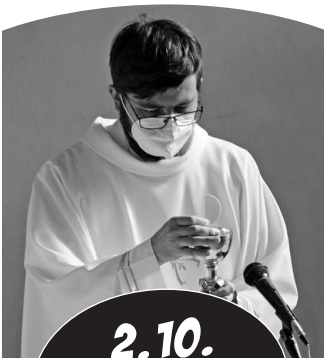
venkově mluvil ke svým svěřeným mužům. Pak přišlo na Německo nové zlo. Nacionální socialismus nabýval prvních obrysů. Otec Robert Mayer rozeznal nebezpečí a už brzy zvedl svůj hlas proti němu. Slyšeli ho i ti, před nimiž varoval. Množily se útoky a pronásledování. Pro Mayera to však nebylo důvodem ke kompromisům. V roce 1937 byl zatčen a odsouzen na 6 měsíců vězení na zámku, avšak jezuitský kněz se „neosvědčil“, a byl nakonec odsouzen pro pokračující přečin proti tzv. „paragrafu o kazatelně“. Přechodem bylo kázání v mnichovském kostele svatého Michaela, jehož obsahem bylo, že člověk musí poslouchat více Boha než člověka. Šest měsíců proto strávil v trestnici

v Landsbergu. Po svém propuštění se však nestáhl, nýbrž kázal neohroženě dál z kazatelny. Následovalo nové zatčení a odsouzení. Mayer se dostal do koncentračního tábora v Sachsenhausenu, kde byl držet držen po sedm měsíců na samotce. Když už vážil jen 50 kilogramů a byl v akutním nebezpečí života, gestapo ho propustilo s podmínkou, že mu jeho představení zakázají kázat. To se pro statečného kazatele rovnalo novému odsouzení. Ve svém deníku napsal: „Od té doby jsem zaživa mrtvý, ano, tato smrt je pro mne, který jsem ještě plný života, mnohem horší než skutečná smrt, ke které jsem už byl často odhodlán.“ Robert Mayer musel vydržet celých pět let ve svém vyhnanství v klášteře Ettal v Bavorsku, pak přišlo vysvobození pro něho i pro svět: druhá světová válka skončila. Jenže nyní byla vyčerpána i síla velkého bojovníka. Ne že by chyběla síla vůle, ale jeho tělo bylo vyčerpáno těžkým, horlivým bojem proti bezpráví a za člověka, kterého tolik miloval. Už jenom šest měsíců směl kněz užívat drahocennou svobodu, pak jeho statečný život skončil. Prvního listopadu 1945, o svátku Všech svatých, zemřel velký muž církve před oltářem křížové kaple v mnichovském kostele svatého Michaela. Při kázání před očima věřících omdlel, krátce nato zavřel své oči navždy. „Apoštol mužů“, jak Ruperta Mayera také nazývali, byl pochován zprvu na klášterním hřbitově u Mnichova. Ode dne pohřbu proudily tisíce lidí k jeho hrobu. Po nové výstavbě hrobky ve zničeném kostele kongregace v mnichovské Neuhauské ulici sem bylo jeho tělo slavnostně přeneseno. Desetitisíce lidí doprovázely rakev, což byla úcta, jakou Mnichov dosud nikdy nezažil. Do dnešního dne neustal proud věřících, kteří navštěvují jeho hrob.

Zdroj – Schaubert, Schindler:

Rok se svatými.

Blanka

**2.10.
FARNÍ DEN**

Milé děti, dříve než začneme zapalovat svíčky na adventním věnci, budeme slavit svátek, kdy oslavujeme Pána Ježíše jako panovníka, krále našich srdcí.

Na obrázcích vidíte dva krále. Co myslíte, který z nich je větší a mocnější? A proč? Zkuste na to s maminkou a tatínkem přijít a pak mocnějšího panovníka vybarvěte.

*Příště se na vás těší
Martina Hlaváčová.*

PRO HOLKY A KLUKY

Ahoj holky a kluci, v listopadu nás čeká něco jako „církvní silvestr“ – konec dosavadního a začátek nového církevního roku. Začíná se adventem (ano, Vánoce na dohled, konečně!) a slavnostním zakončením je oslava Ježíše jako někoho, kdo má všechno, ale úplně všechno pod svou vládou (= Slavnost Ježíše Krista Krále). Co k takovému vládnutí přispívá, nám prozradí dvě důležitá pravidla, takové směrovky životem. Druhé z oněch pravidel zkuste vyluštit – a to první nepochybně hravě doplníte sami. Jak na to? Každé slovo je zapsané jako přesmyčka, musíte tedy přeházet pořadí písmen, např. slovo POSEL se dá přesmyčkou napsat jako LOPES či SLOPE atd.

JIMUL ŽLIBOHNÍ VOHÉS AJOK MÁŠ EBSE. *Těším se příště, Blanka.*

KŘESŤANSKÝ SPORTOVNÍ KLUB PRAHA

VODÁCKÝ TÁBOR, opožděná vzpomínka na léto

Vodácký tábor pro děti byl posledním z táborů KSK pořádaných o prázdninách, takže skončil až po půlce srpna po akci pro pokročilé vodáky.

I proto zprávu o něm do Fchodovin doručujeme se značným zpožděním. Ale účastníci hned, jak se vrátili, zveřejnili na internetu zprávu: „**Tábor jsme si moc užili, a o to víc se těšíme na příští rok!**“, a tak nechceme upřít alespoň krátkou zprávu ani čtenářům Fchodovin.

Tábor opustil obvyklá česká povodí a zanořil pádla v podhůří Jeseníků v Bohutíně u Postřelmovu. Po proudu řeky Moravy proplul krajinou plnou meandrů i přírodních krás s bobry a volavkami. Ve zvoleném termínu šlo proplout také chráněnými lukami a lužními lesy Litovelského Pomoraví. Vodáci osvěžení na duchu i na těle se nakonec vylodili v Horce nad Moravou nedaleko Olomouce.

CO BUDE?

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA v KCMT

Anička se pustila s velikou odvahou do organizace dalšího ročníku Mikulášské nadílky v Komunitním centru Matky Terezy. Plán je zatím vícecestný, aby

vyhověl možným omezením ze strany hygienických opatření. Podpora ze strany farnosti i městské části je zatím veliká. Potřeba budou opět i ochotní dobrovolníci, kteří, jak doufáme, podpoří modlitbou i aktivní účastí akci, kdy otevíráme farnost rodinám z našeho okolí.

Dotazy a nabídky pomoci lze směřovat na:
mikulas@kskpaha.org

ZIMNÍ LYŽAŘKÝ/SNB VÝCVIK

o jarních prázdninách v Krkonoších,
chata Lucký, Pec pod Sněžkou

5. až 12. 3. 2022

Pro děti a mládež od 8 do 26 let v době jarních prázdnin pro Prahu 1 až 5 máme zarezervovanou horskou chatu na sjezdovce v Peci. Pokoušíme se modlit lví silou proti nástrahám mikroorganismů, jež nám překazily loňský ročník. Chceme opět nabídnout: kvalifikovanou výuku lyžování a snowboardingu, večerní zábavně-vzdělávací program, skvělé okamžiky a zážitky, osvědčené vedoucí, super sjezdovky na dosah jednoho odpíchnutí hůlek.

■ Info a přihlášky:

<https://kskpaha.org>, hory@kskpaha.org,
tel.: 608 228 730 (Honza).

„Obejmi svůj život“

Duchovní cvičení (nejen) pro maminky z naší farnosti se konalo o napínavém volebním víkendu 8.–10. října v exercičním domě na Svaté Hoře u Příbrami. Nabízelo čas k nadechnutí a impuls do duchovního života, rovněž bohatý program – společenství, modlitbu, odpočinek, tvoření, čas jen pro sebe, mši svatou, možnost duchovního rozhořování či svátosti smíření s P. Michaelem, který celý tento svůj čas maminkám věnoval.

Jak to vnímaly přítomné maminky?

■ „Bylo (je) to pro mě plodné zastavení ve zběsilém běhu života. Člověk má čas na zpomalení, nadechnutí a utřídění myšlenek. Díky výbornému duchovnímu vedení P. Michaela se zorientujeme rychle v hodnotách, což by člověku jinak trvalo velmi dlouho. Michael umí trefně pojmenovat a vysvětlit skutečnosti, které jsou pro náš život s Bohem klíčové. Také nás umí vést tak, abychom zažívaly setkání s Hospodinem v modlitbě. Takovéto duchovní obnovy jsou pro můj život skutečně klíčové a těším z nich vždy celá léta. Vřelé díky.“

■ „Děkuji za tento dar. Byly to dny plodného setkávání. S Bohem, s lidmi a s přírodou. Nevím, z čeho se mám radovat dřív. Doufám, že mi tento stav vydrží co nejdéle.“

■ „Chci za toto duchovní cvičení moc poděkovat. Tam 'nahoru', ale i P. Michaelovi a všem, kdo se podíleli na přípravě, a taky všem dámám, které jsem tam mohla potkat. Nejela jsem poprvé, věděla jsem, co mohu čekat, a přesto je pro mne každé podobné setkání nové. Neskutečně jsem si užívala to, že se o mne někdo postará ☺ se vším vsudy – nemusím vařit a řešit druhé... mám čas na sebe. Na sebe v Jeho světle. Jsem Bohu moc vděčná za to, že máme kněze, který o nás tímto způsobem pečuje, připraví se a má velký cit a Ducha pro to, co různé skupiny, ale i jednotlivci potřebují. Tento víkend jsem se opravdu cítila jako žena, kterou Bůh miluje, a uzdravuje přesně to, co potřebuje. Odnáším si spoustu milých a silných chvil s Pánem i s přáteli, nové odhodlání, sílu, dost 'AHA' momentů ☺. A obrovskou radost. O víte co, i kdyby ne, úžasně jsem si odpočinula. Jsem ráda, že jsem pro těch pár chvil mohla nechat běžný šrumec doma a že jsem si ten čas dovolila a dopřála.“

Postřehy účastnic sesbírala Lucie Chlupová

☺ Cafe Terezie

Otevírací doba:

Po 15.30–21.30

Út 15.30–21.30

St 15.30–20.00

Ne 10.00–13.00

**Každou 2. středu
v měsíci v 19 hod.
se v kavárně koná
hudební večer.**

POZVÁNKA

*Zveme vás na adventní zájezd
farnosti sv. Františka z Assisi
a Sdružení křesťanských seniorů*

do Litoměřic a Mělníka

v sobotu 11. 12. 2021,

**odjezd v 7.30 hod. z parkoviště
u Kom. centra Matky Terezy na Hájích.**

Návrat večer před 20. hodinou.

Cena zájezdu je 220 Kč.

Přihlášky a placení zájezdu

u Ing. Řivnáčové, tel. 774 877 495

(nebo jáhna Pavla Urbana – tel. 272 911 264).

KNIHY

■ Mirjana Soldo: **MARIINO SRDCE VÍTĚZÍ**

Mirjana Soldo (roz. Dragičević) se narodila 18. března 1965 v Sarajevu. Jezdila na prázdniny k příbuzným do horské vesnice Medžugorje. Bylo jí teprve šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (Gospu). Není divu, že následné události dětem dramaticky změnily život a že s mimořádnou milostí přišly i mimořádné zkoušky a utrpení. *Paulínky*

■ Christoph Schönborn: **BÝT UČEDNÍKY – Ježíšova škola života**

Kniha vídeňského kardinála je pozvánkou k prohloubení křesťanské víry. Co to znamená být Kristovým učedníkem? Je učedník něco víc než „běžný“ věřící? Jsou evangelijní nároky závazné pro všechny, nebo jen pro úzkou skupinu vyvolených? *Portál*

PROGRAM / AKCE

- **2. 11. / 17.00 – Dušičková pobožnost** na Chodovském hřbitově. V 6.45 mše sv. v KCMT a 18.00 mše sv. v kostele sv. Františka.
- **4. 11. / 19.00 – JONÁŠ – divadlo Víti Marčíka s novým představením inspirovaným stejnojmennou biblickou knihou.** Příběh muže, který rád rozmlouval s Bohem, ale nikdy ho neslyšel. Vstupné doporučené 100 Kč.
- **6.11. od 9 hod. – Duchovní obnova pro muže** (provází P. Pavel Jäger, fara u sv. Františka).
- **7. 11. / 18.00 – Duchovně hudební večer – Co pro nás vlastně skutečnost smrti znamená? Jak se s ní vyrovnat? Má vůbec nějaký smysl?**
Duchovně–hudební večer, během kterého se zaposloucháme do slov Bible, abychom s jejich pomocí mohli vzpomenout na naše blízké a zahlédnout naději na nový společný život, kterou nám podává Ježíšovo vzkříšení. Během večera se budete moci zastavit v naší kapli a zapálit za své blízké svíčku.
- **9. 11. / 18.00 – Povídaní o keramice a keramické tvorbě.** Přiblížíme vám, co všechno a jak můžete z hlíny vyrobit.
- **10. 11. / 19.00 – Hudební večer v kavárně.** Posezení s příjemnou hudbou a dobrým občerstvením. Vstupné 60 Kč.
- **18. 11. / 19.00 – Zastavení u Matky Terezy.** Setkání se zajímavým hostem (více na www.kcmt.cz).
- **21. 11. – Křížová cesta na Petřín** (sraz ve 14.30 na Strahovském náměstí).
- **21. 11. / 15.00–18.00 – Taneční odpoledne se skupinou Hvězdný prach.** Vstupné pro jednotlivce 80 Kč, pro pár 150 Kč.
- **27. 11. / 9.30–17.00 – Adventní jarmark pod střechem.** Možnost nakoupit ručně vyrobené dárky pro blízké, výroba adventních věnců, keramická dílna, pohádka pro nejmenší „O pejskovi a kočičce“ – divadlo Říše loutek, otevřená kavárna.
- **27. 11. / 10.00–12.00 – Výroba adventních věnců** (v rámci Jarmarku). Cena 250 Kč, přihlaste se prosím předem na e-mail: kancelar@kcmt.cz, přineste si vlastní svíčky.
- **28. 11. – První adventní koncert – Musica pro Sancta Cecilia.** Vstupné dobrovolné (sál KCMT).
- **5. 12. – Mikulášská** (více info na www.kcmt.cz).
- **Cvičení (nejen pro seniory)** – pondělí 9.15 a 10.30 s fyzioterapeutkou Erikou Tremlovou. Cena

za 1 hod./90 Kč, permanentka na 5 hod./400 Kč.
Info: erdule@gmail.com. První hodina je zdarma.

■ Keramika a práce s hlínou pro děti a dospělé

Přijďte si vyzkoušet modelování a točení na kruhu na **Dnech otevřených dveří** (zdarma) ve čtvrtek 11. 11. nebo 18. 11. od 17.00 do 19.00 hod. Z důvodu omezené kapacity je potřeba se předem přihlásit na e-mail: joth@seznam.cz nebo na tel. 737 926 633.

■ KURZY KERAMIKY

- **Malý sochař a keramik**
(pro děti od 6–9 let).
Čt 15.30–16.30, 60 min., cena za pol. 1.500 Kč
- **Sochař a keramik junior**
(pro děti 10–15 let).
Čt 16.30–18.00, 90 min., cena za pol. 1.900 Kč
- **Sochař a keramik – nejkrásnější hobby**
(pro každého od 16 do 99 let).
Čt 18.00–19.30, 90 min., cena za pol. 1.900 Kč

Kontakt: Ing. Jakub Oth,
e-mail: joth@seznam.cz, tel.: 737 926 633.
Mluvíme česky, ale také anglicky a francouzsky.

SETKÁNÍ

- **Setkání společenství Hnutí fokoláře** – 8. 11. 2021 od 19.15 v KCMT. Slovo života na listopad: „**Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.**“ (Mt 5,9) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949.
- **Páteční dopolední setkávání (nejen pro seniory)** – v 9.00 h. v KCMT bohoslužba slova s následným posezením a občerstvením. Přijďte všichni, kdo nechcete zůstat doma sami, podělit se o své radosti i starosti a najít společenství. Jana a Viktor Friedovi.
- Každou středu v 19 hod pokračují ve farním sále u sv. Františka pravidelná setkání **Život z víry**. Jsou otevřena každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V listopadu se sejdeme **3., 10. a 24. 11.** Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

■ **Všeobecný úmysl** – *Za ty, kdo trpí depesemí.*

Modleme se, aby ti, kdo **trpí depesemí** a syndromem vyhoření, aby našli u všech podporu, jež jim svítí na cestu do života.

■ **Národní úmysl** – Děkujeme za vyzdobené hřbitovy a prosíme za všechny, kteří v těchto dnech myslí na své **blízké zemřelé**, aby je světlo svící přiblížilo ke Kristu, který přemohl smrt.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	9.00 Bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena na youtube.com/kcmtpraha

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.

☎ / mob.

e-mail

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. listopadu 2021.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj RK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory),

Josef Karhan • korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design